

ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Μεσονύχτι! 'Η καρδιά μου χτυπά
και τὰ μάτια μου καινε.
'Όλοι απόψε κοιμούνται βαρετά
κι όλα γύρω μου κλαίνε.

Μιάν απόκοσμη ανάσα αγροικῶ
στό ξρητηῖρι μου μέσα
και τὸ βλέμα μου σέρνει βαρῶ
τοῦ πατέρα μου ἢ φέσα!

Μεγαλόφροντη πέφτει ξεφθι
στό κεφάλι του ἀπάνω
εἶναι κειός, διαλογιέμαι κι ὄγρα
τὰ μηλίγγια μου πιάνω.

...Τί ζητᾶς τέτοιαν ὥρα αγαθὸ
τοῦ πατέρα μου πνεύμα;
Ποιοῦ χιονιᾶ ἀλαργινοῦ σπλαχνικῶ
σ' ἔχει φέρει τὸ ρέμα;

...Ἦρτα, γυιέ μου, πνοή δροσερῆ,
μέσ στο νύχτιο σου κίμα!
Νοσταλγῶ σάν ἀκούω ψηλά
τῆς ψυχῆς σου τὸ κλάμα!

Βάστα, βιάστα τὸ δοιάκι τοῦ νοῦ
σάν ἀντίξιος μου γόνος!
Καπετάνιο σὲ θέλω γερό,
νά σὲ τρέμη κι ὁ πόνος!

...Εἶμαι ὁ μόνος τοῦ πόνου παλιός
μπεχλιβάνης, ... πατέρα!
Σκύλος ἀβλαβος πιά στη ζωῆ
μ' ἀκλουθᾶ νύχτα μέρα!

Κι ἂν κλαμένη ἦ ψυχὴ μου ποτὲ
φτερουγᾶ στο Ὑπερπέρα,
τίς ψυχῆς ν' ἀντικρύση ποθεῖ,
πού ἀγαπᾶμε... πατέρα!...

Με φιλᾶ και τραβιέται ἀπαλά
πρὸς τῆς σάλας τὰ βάρθη
και ξυπνὸς τ' ὄραμά του ζητῶ
στό σκοτάδι, πού ἐχάθη!

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

ΜΕΘΩ

Μεθῶ μέ τις ἀνέφελες αὐγῆς και μέ τὰ δειλινὰ
τὰ χρυσονεφωμένα,
μέ τῶν παιδιῶν μου τῆ γλυκειά φωνή πού μέ ξυπνᾶ,
μέ δυὸ ματάκια στ' ὄνειρο πού βλέπω γαλανά,
μέ δυὸ λογάκια στοργικά, στὸν ξύπνο μου ἀκουστά,
μ' ὅ,τι προσμένω κ' ἐρχεται, μ' ὅ,τι τρελλὰ ποθεῶ,
μεθῶ...

ΑΙΑΝ Μ. ΙΑΚΩΒΙΔΗ

CAESAR FLAISCHLEN

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

'Ο Κάιζαρ Φλάισλεν γεννήθηκε στη Στουτγάρτη στις 12 τοῦ Μάη 1864. Αρχισε τὸ στάδιο του ὡς βιβλιοπώλης στο Βέλγιο και στη Γερμανία κ' ἐξέδιδε ἀπὸ τὰ 1896—1900 τὸ περιοδικὸ «Πᾶν». Τὸ πρῶτο βιβλίο του εἶναι οἱ «Στιχοὶ τῆς Νύχτας» 1884. Ὡς τὸ 1916 ἀκολούθησαν ἄλλα 6 μελεμικά και πολεμικά τὸ περισσότερο ποιήματα. Ὅλα τὰ τραγοῦδια του τὰ χαρακτηρίζει ἕνα: λευκιμὸς; ξεχυμένο; ἀκατάσχετα σὲ λαγρούς μελωδικούς στίχους; λεῦτρον; ἀπὸ κίθες ομηρικισμῶ, μουσικοπάθια και σκληρότητα. Γράφοντας ὁ ποιητῆς: Μ π ἔ τ κ ε γι' αὐτὸν ἀναφέρει: «Τὰ τραγοῦδια τοῦ Φλάισλεν, ἀποδομένα σὲ στίχο και πρόζα, εἶναι θερμά, ομηρικὰ, βγαλμένα ἀπὸ μιὰ παρατηρητικότητα γεμάτη ἀγάπης ζωῆς. Τραγοῦδια, πού ἀνάμυσόν τους βρῶσκει κανεὶς τόσα τελεικάτα ποίματα, σάν τὸ «Σιγγοβρέχει»...»

ΕΥΤΥΧΙΑ

Εἶναι θέρος ἰώρα και τὰ ρόδα ἀνθοῦν και
γαλάζια ἀστέρια λάμπουν μέσ στη Νύχτα... και
στη Νύχτα μέσα και στ' ἀνθισμένα ρόδα και
στην τρισευτυχισμένη Σιγῆ, τραβᾶμε ἐμεῖς... δυὸ
ἀφοβα παιδιά...

κ' ἐπιτέλους μπρὸς μας, ἀπλώνεται... σὲ
θαυμαστήν αἰθρία, πνευμένο, ἀπὸ τὸν ὄριμο
κιρκό, ὁ ὄρατος Κόσμος.

ΚΑΙ ΣΙΓΟΒΡΕΧΕΙ...

Και σιγοβρέχει, κι ὄλο ἡ μέρα γίνεται μι-
κρῆ κι' ὄλο πῶ σπάνιο τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Στὴν ἄκρη ἐκεῖ τοῦ ὄραου, ἕνα λευγῶρι ρό-
δα ἐβλεπα χτες νὰ στέκοννε...

δὸς μου τὸ χέρι κ' ἔλα... πᾶμε γιὰ νὰν τὰ κό-
ψουμε...

Θὲ νᾶναι ὄρισμένως τὰ τελευταῖα!

ΗΛΙΟΣ, ΑΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Κοίτομαι στη ζεστὴ ἀμμονδιά,

γυμνός

και καίω στὸν ἡλιο...

και σάν ἕνα σωρὸ πανιῶν πολὺ ἀπαλῶν, με
πεταρίζ' ὁ ἀέρας, πάνω ἀπὸ τὰ λυμένα μου
τὰ μέλη.

Ἀκούω τῶν κυμάτων τὸ σκοπὸ, σιμὰ ἐδῶ,
κι ἀργὰ κλείνουν τὰ μάτια μου, και σύννεφα
κυλοῦνε πρὸς τὴ γῆς, πάνω μου, χρυσοπόρ-
φυρα...

Ἄν εἶμαι πιά ἕνας ἄνθρωπος, δὲ θέλω πιά
γῆμαι ἄνθρωπος ἐγώ...

μόνο εἶμαι Ἡλιος, Ἀέρας και Κῦμα...

μιὰ συμφωνία τόνων περαστικά...

κι ὅταν ἡ μέρα προσπερνᾶ τὴν ἀσπρην ἀ-
κροθαλασσιᾶ, ξεσπᾶω σ' ἕνα σκοπὸ καινούργιο,
σάν Ἡλιος, σάν Ἀέρας, σάν Κῦμα,

δίχως κανένα πόνο, δίχως πεθυμῶ, μέσ
στη γαλάζια Νύχτα.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ